

Dronning Margrethes nytårstale år 2000, uddrag.

(...) Vi har taget hul på det 21. århundrede; en tid, hvor mulighederne for at kommunikere forøges dag for dag. Blot ved at trykke på nogle knapper kan vi få forbindelse til andre mennesker i alverdens lande og på alle døgnets tider.

Og vi kan følge med i og se, hvad der sker overalt i verden. Men bagved lurer ensomheden. For nok kommunikerer vi, finder nye bekendtskaber, holder forbindelsen ved lige med venner langt eller taler med familien uden at skulle ud af huset.

De nye muligheder kan være gode og sjove redskaber, men i lutter begejstring over tidens tekniske fremskridt kan det ende med, at ingen får tid til at samle sig om noget, til at være sammen med nogen, til at være noget for andre.

Den virkelig givende samtale mellem to eller flere, det egentlige nærvær, det kan teknikken ikke klare. Vi kan ikke sidde bag hver sin skærm og tie sammen.

Netop ved jule- og nytårstid kan ensomheden føles allersværest, for der er ikke meget tilbage af det gamle familiemønster, hvor man uden videre kunne regne med at 'skulle hjem til jul'. Familierne er blevet så små, eller de er splittet op, og det er snart længe siden, familien - slægten - var tilværelsens faste holdepunkt.

Der var engang, da generationerne følte en langt mere forpligtende tilknytning til hinanden. Familien var et fællesskab, hvor der var brug for alle - og plads til alle. Den var

rammen; og sammenholdet gav tilværelsen indhold. Enhver måtte yde sit for, at det hele kunne hænge sammen; det gav selvværd og tryghed; og man vidste, at der stadig var plads til en, når kræfterne begyndte at svigte. (...)

Når vi er i nød, er det de kendte ansigter vi trænger til at have omkring os. Når vi vil lette vores hjerte eller have gode råd, har vi brug for en, der kender os, en der vil lytte, og som kan give støtte og hjælp, selv hvor problemerne ikke umiddelbart lader sig løse.

Mod ensomheden hjælper kun menneskeligt nærvær. Det er ikke noget, vi kan overlade til andre, til det offentlige; det er et ansvar, vi har over for hinanden.

Til alle tider har der været enspændere, folk som valgte at kappe familiebåndene, hvor uforståeligt det end måtte synes; men storbyensomheden, som man kunne kalde den, den ensomhed, som i dag ikke begrænser sig til livet i byerne, den trives i det skjulte; den rammer så mange. Den kan have forskellige årsager, men dybest set tror jeg, den kommer af det svage familiemønster. (...)

Kilde: <http://www.billedbladet.dk/kongelige/dronningens-nytaarstale-2000>